

A ...-i Törvényszék a ... (..szám) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe szám) felperesnek - a ... (.... szám) ügyvéd által képviselt ... (alperes címe szám) alperes ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t :

A törvényszék a felperes keresetét *e l u t a s í t j a* .

Kötelezi a bíróság a felperest., hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000.- (harmincezer) forint + ÁFA perköltséget.

A le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet a ...-i Ítéltáblához címzetten a ..-i Törvényszéknél lehet írásban, három példányban benyújtani, vagy jegyzőkönyvbe mondani.

A törvényszék tájékoztatja a feleket, hogy a ...-i Ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, ha az kizárólag a perköltség viselésére, összegére, vagy az ítélet indoklására irányul. A felek kérelmére a bíróság tárgyalást tart.

A törvényszék tájékoztatja a feleket, hogy a fellebbezési határidő lejártá előtt előterjesztett kérelmük alapján kérhetik, hogy a ...-i Ítéltábla fellebbezésüket tárgyaláson kívül bírálja el.

Az ítélet ellen a fellebbezést előterjesztő fél számára a ...-i Ítéltábla előtti eljárásban a jogi képviselőt kötelező.

I n d o k o l á s :

A felperes, mint adós, és az alperes, mint hitelező között 2007. december 6. napján hitel-, zálog és készfizető kezesi szerződés ... svájci frank lakáshitelhez elnevezésű hitelszerződés jött létre. (lakásvásárlás finanszírozása annuitásos törlesztéssel ... Fundamenta lakás- és magánhitel program keretében)

A szerződésben a felek rögzítették, hogy a szerződést az ... lakás- és magánhitel program keretében kötötték. Jelen szerződés kizárólag a... Lakáskassza, Lakástakarék Pénztár és a hitelfelvevő között 2007. december 5-én megkötött lakás előtakarékosági szerződéssel együtt hatályos, és a lakáselőtakarékosági szerződés a hitelszerződés elválaszthatatlan részét képezi.

A szerződés 1.1. pontja szerint az alperesi bank a hitelszerződésben meghatározott célra és feltételekkel kötelezettséget vállalt arra, hogy a hitelfelvevő részére 52.100,- svájci frank összegű devizahitelt tart rendelkezésre, és a rendelkezésre tartási időszak lejártáig ezen szerződésben meghatározott feltételek teljesítése esetén forintban legfeljebb 7,5 millió forint összegű kölcsönt folyósít.

A 3.1. pont szerint a hitel futamideje, végső lejárat, a rendelkezésre tartási időszakkal együtt 240 hónap, végső lejárat 2027. november 5.

A 3.3. pont szerint elszámolási nap a felek a kölcsön törlesztésére minden hónap 15. napját rögzítik elszámolási napként.

A szerződés 5.1. pontja szerint a kölcsön igénybevétele legkorábban a folyósítási feltételek mindegyikének teljesítését követően a hitelfelvevő eseti, írásbeli megbízása (lehívása) alapján történik. Amennyiben a rendelkezésre tartási időszak lejártáig a hitel teljes összege nem került folyósításra, az igénybe nem vett résszel a hitel összege automatikusan csökken. A bank kondíciós listájában közzétett tárgynapi befogadási határidőt követő időpontban beérkezett lehívások alapján a bank a kölcsönt, a tárgynapot követő üzleti napon folyósítja.

Az 5.2. pont szerint a kölcsön folyósítása forintban történik, a lehívott devizaösszeg átváltásával, a folyósításkor érvényes pénztári devizavételi árfolyamon számítva. A bank a hitelfelvevő 3.2. pontban megjelölt forintszámlája javára a kölcsönösszeget jóváírja, és a folyósított kölcsönrel finanszírozott, az adásvételi szerződésben meghatározott vételárrészt, a hitelfelvevő 3.2. pontban megjelölt forintszámlája egyidejű megterhelésével, az eladóknak a banknál vezetett számláján történő jóváírással az adásvételi szerződésben meghatározott arányok szerint teljesíti.

A szerződés 6.1.a.) pontja szerint a bank, a megtakarítási időszak alatt, a kötelező előtörlesztés teljesítésének napjáig, de legfeljebb 2016. február 15. napjáig a kölcsöntőke törlesztésére türelmi időt biztosít a hitelfelvevő részére.

A türelmi időszak alatt a kamat, és a kezelési költség megfizetése havonta, a szerződésben meghatározott elszámolási napokon, legkorábban a kamatfizetés kezdőnapján esedékes. A fizetendő kamat, és kezelési költség összegét a bank, az esedékességet megelőző 8 napon belül közli a hitelfelvevővel.

A b.) pont szerint a megtakarítási időszak alatt felhalmozott tőketartozás törlesztése oly módon történik, hogy az óvadékkul zárolt megtakarítási számlán a megtakarítási időszak lejáratára napján lévő teljes összeget (ami a bank által is jóváhagyott módosítások esetén nem feltétlenül azonos a szerződéses összeggel) a lakástakarék pénztár, a bank által megjelölt, a hitel elszámolására szolgáló számlára utalja. Az így átutalt összeg a hitelfelvevő kötelező előtörlesztésének minősül, és mint ilyen díj- és költségmentes.

A türelmi idő kizárólag a tőke megfizetésére vonatkozik, a kamatfizetés és a kezelési költség, továbbá a jelen szerződés alapján a hitelfelvevőt terhelő egyéb fizetési kötelezettség teljesítését nem érinti. A kamat, a kezelési költség, továbbá a díjak, a jutalékok és a költségek megfizetése oly módon történik, hogy a hitelfelvevő köteles gondoskodni arról, hogy az esedékes tartozásának megfelelő fedezet a banknál vezetett, 3.2. pontban megjelölt forintszámláján az esedékesség napján rendelkezésre álljon. A bank az esedékesség napján a tartozás összegével a hitelfelvevő forintszámláját megterheli.

A c.) pont szerint a kölcsön fedezetül szolgáló előtakarékosági szerződésben vállalt megtakarítások megfizetése, a hitelfelvevő óvadékot nyújtó 3.2. pontban megjelölt forintszámlájáról csoportos beszedési megbízás keretében történik, a hitelfelvevő óvadékot nyújtó köteles gondoskodni arról, hogy az esedékes havi megtakarítás összegének megfelelő fedezet a banknál vezetett fent megjelölt forintszámláján az esedékesség napján rendelkezésre álljon.

A 6.2. pont szerint a kötelező előtörlesztést követően a kölcsön törlesztése, a kamat és a kezelési költség megfizetése havonta az elszámolási napokon, kamatperiódusonként svájci frankban egyenlő összegű törlesztőrészletekben esedékes. A tőketörlesztő részletek esedékességének kezdő napja a kötelező előtörlesztés napját követő első elszámolási nap, a törlesztő részletek száma 142 db. A teljes hitelösszeg igénybe vételét feltételezve, a szerződéskötéskor hatályos kondíciós lista feltételeivel, az induló díj összege 317,85 svájci frank. A törlesztőrészletek esedékességéről és összegéről a bank az esedékességet megelőző 8 napon belül értesíti a hitelfelvevőt.

A 6.3. pont szerint a kölcsön utolsó havi törlesztő részletének összege eltérhet az utolsó kamatperiódusra egyébként megállapított törlesztőrészlet összegétől, az utolsó havi törlesztőrészlet összegét a bank, az esedékességet megelőző 15 napon belül közli a hitelfelvevővel.

A szerződés 7.1. pontja szerint a felek a hitelfelvevőt a jelen hitelszerződés alapján terhelő kötelezettségek biztosítékaul ingatlant terhelő jelzálogjogot, valamint annak biztosítására elidegenítési és terhelési tilalmat alapítanak 52.100,- svájci frank kölcsöntőke, valamint ennek a jelen szerződésben meghatározott járulékaik mindenkori forint ellenértéke, továbbá a zálogjog érvényesítésének költségei erejéig, a hitelfelvevő tulajdonába kerülő, tulajdonát képező ..., számú ingatlanra. A felek a zálogtárgy szerződéskori hitelbiztosítéki értékét kölcsönösen 8 millió forint összegben határozzák meg.

A szerződés 9.4. pontja szerint a hitelfelvevő, a zálogkötelezett kijelenti, hogy a bank üzletszabályzatainak tartalmát megismerte, az abban írtakat különös tekintettel a bankszámlák vezetéséről, a betétgyűjtésről, és a kapcsolódó szolgáltatásoktól szóló üzletszabályzat VII. fejezet 29. pontjában, valamint a hitelműveletek végzéséről szóló üzletszabályzat 5., 6.3., 6.4., 7., 8.4., 8.5., 9.7. pontjában felsoroltakra kifejezetten elfogadja. A felek kijelentik továbbá, hogy jelen szerződés aláírását megelőzően megismerték a lakossági kölcsönszerződések egyes feltételeit tartalmazó tájékoztatót, amely a kondíciós lista részét képezi.

Az alperes hitelműveletek végzéséről szóló üzletszabályzata 5.2.1. pontja szerint az ügyfél, a hitelszerződés alapján lehívott kölcsön folyósításának és törlesztésének időpontja, valamint az ügyfél fennálló tartozása tekintetében a bank e célra szolgáló nyilvántartásait (üzleti könyveit) és nyilatkozatait irányadónak és hitelesnek fogadja el.

A felperes keresetében elsődlegesen azt kérte, hogy a törvényszék állapítsa meg, hogy az ... szerződésszámú hitel-, zálog- és készfizető szerződés ... svájci frank lakáshitelhez (lakásvásárlás finanszírozására annuitásos törlesztéssel) megnevezésű okirat ... üzletszabályzata a hitelműveletek végzéséről megnevezésű általános szerződési feltétele 5.2.1. pontja a Ptk. (rég. Ptk.) 209. § (1) bekezdése, és a 18/1999. (II.05.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés b.) és j.) pontjai értelmében tisztességtelen. A tisztességtelenség jogkövetkezményeként kérte, a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése, és a 2014. évi XL. törvény 37. § (1) bekezdése alapján a kölcsönszerződés ÁSZF-e érvényessé nyilvánítását azzal, hogy a perbeli ÁSZF 5.2.1. ponti rendelkezései semmiek, azok alkalmazását a törvényszék mellőzi, így azok nem jelentenek kötelezettséget. A perbeli 5.2.1. pont tisztességtelenségből eredő semmisség, mint jogkövetkezmény levonása alkalmazása kapcsán az összegszerű kérelme 0.- forint volt.

Másodlagosan azt kérte, hogy a törvényszék állapítsa meg, hogy a perbeli hitelszerződés 7.1.-7.10. pontjáiig terjedő, annak részét képező ingatlanra önálló zálogjogot alapító szerződéses rendelkezései a Ptk. 5251. §-a alapján teljes egészében semmiek. A másodlagos kereseti kérelme teljesítését a Ptk. 239/E. § (1) bekezdésére figyelemmel kérte.

Az elsődleges kereseti kérelme jogi indokolása körében előadta, hogy a kölcsönszerződés ÁSZF-e 5.2.1. pontja általános szerződés feltételként vált a fogyasztói szerződés részévé. A bírósági gyakorlat szerint tisztességtelennek kell tekinteni minden olyan általános szerződési feltételt, amelyik jogszabályba ütközik, mert egy jogszabályba ütköző kikötés rákényszerítése a fogyasztókra nem csupán a jóhiszeműség és tisztesség megsértésének, hanem indokolatlannak, és a fogyasztókra hátrányosnak is tekintendő. A kölcsönszerződés ÁSZF-e 5.2.1. pontja értelmében a kölcsön és járulékaik összegének megállapítása, a kölcsönszerződés alapján fennálló tartozás mindenkori összegének igazolása szempontjából az alperes üzleti könyvei és nyilvántartásai az irányadók. A kölcsön és járuléktartozás mértékének megállapítása tekintetében a felperes aláveti magát az alperes üzleti könyvei és nyilvántartásai tartalmának. Ennek értelmében kizárólag az alperes által készített kimutatásokat kell a felperesnek, mint adósnak is elfogadnia, ez alapján készülhet közjegyzői ténytanúsítvány, ezzel az egyoldalú adatközlés alapján kiállított közjegyzői ténytanúsítvánnyal szemben a felperes, mint fogyasztó hátrányára állapítják meg a bizonyítási terhet.

Így jogszabály által megállapított tisztességtelenségről van szó. A tisztességtelenségből fakadóan a PK. 209/A. § (2) bekezdése értelmében a kölcsönszerződés ÁSZF-e 5.2.1. pontja semmis, annak alkalmazása mellőzendő, nem jelenthet kötelezettséget a felperesre nézve.

Hivatkozott a fogyasztói szerződéssel kapcsolatos közérdekű kereset elbírálásának egyes kérdéseiről szóló 3/2011. (12.12.) Pk vélemény indokolásának 7.2. pontjára.

Hivatkozott a fogyasztói kölcsönszerződésben pénzügyi intézmény által alkalmazott általános szerződési feltételekben szereplő egyoldalú szerződésmódosítási jog tisztességtelenségéről szóló 2/2012. (12.10.) PK. vélemény 8.b. pontjára, miszerint ha a szerződési feltételnek csak meghatározott része érvénytelen, nincs akadálya annak, hogy a bíróság - a részleges érvénytelenség szabályait alkalmazva - a szerződési kikötésnek ne az egészét, hanem csak az érvénytelenségét okozó részét mellőzze.

A másodlagos kereseti kérelem tekintetében a felperes előadta, hogy az ingatlant terhelő zálogjog járulékosan jön létre, azaz a létrejövetel időpontjában tisztán járulékos jellegű, dogmatikailag szerződést biztosító mellékötelezettségnek minősül. Rögzítette, hogy a kölcsönszerződés 7.1-7.10. pontjai értelmében a zálogszerződés szerinti zálogjog a kölcsönszerződés szerinti követelés biztosítékaul szolgál. Rögzítette, hogy a kölcsönszerződés és a zálogszerződés egy okiratba kerültek szerkesztésre. A hitelszerződés 9. pontját képező záró rendelkezések a vonatkozó kölcsönszerződésre és zálogszerződésre egyaránt alkalmazandó.

Hivatkozott a ...-i Törvényszék ... számú ítéletére, illetve a ..-i Törvényszék ... számú ítéletére, amelyek alapján - előadása szerint - kijelenthető, hogy a zálogszerződés osztja a kölcsönszerződés jogi sorsát, így amennyiben a kölcsönszerződés bármely okból érvénytelennek minősülne, a zálogszerződés is érvénytelen. Hivatkozott a Ptk. 251. §-ára, mint a zálogszerződések érvénytelenségének jogcímére.

Hivatkozott továbbá a Hpt. 213. §-ra, és annak értelmezése körében irányadó szempontokra, annak az Alaptörvénnyel való összhangjára, a Ptk. 200. § (2) bekezdés és a Hpt. 210. § együttes alkalmazására, a Ptk. 217. § (1) bekezdés és a Hpt. 210. § (1) bekezdés együttes alkalmazására. Hivatkozott a Kúria 6/2013. számú polgárjogegységi határozatához fűzött indokolás 2. pontja 2. bekezdésére, mely szerint az érvénytelenségi ok fenn álltát mindig a szerződéskötés időpontjába kell vizsgálni.

Hivatkozott továbbá a felperes az 1/2010. (VI.28.) PK vélemény 2. pontjára, mely szerint az érvénytelenség általános jogkövetkezménye az, hogy az ilyen ügyletre nem lehet jogot alapítani, vagyis a felek által célzott joghatások nem érhetők el.

Utalt arra, hogy a Hpt. 213. §-ába ütközés jogkövetkezménye a szerződés teljes semmissége. Ennek kapcsán előadta, hogy a kölcsönszerződés értelemszerűen az aláírásával jött létre, és azzal egyidejűleg lépett hatályba, mivel írásban megkötendő szerződésről van szó, a Hpt. 210. §-a alapján, és hatályba léptető feltételt nem tartalmaz. Álláspontja szerint már önmagában a Hpt. 210. § bekezdés, és 2013. § (1) bekezdés nyelvtani értelmezése sem, de a fogyasztóvédelmi szempontok érvényre juttatására vonatkozó kötelezettség végképp nem teszi elfogadhatóvá a kölcsönszerződés megkötését követően megküldött egyoldalú alperesi nyilatkozatok jogszabályi megfelelés vizsgálati körében történő bevonását.

Amennyiben a törvényszék teljes mértékben, és minden szempontból objektív döntést kíván hozni a jogszabályi megfelelés tekintetében, akkor kizárólag egyértelműen a tárgyhoz tartozó tényállási elemeket szabad a vizsgálat tárgyává tennie, így a Kúria 6/2013. számú polgárjogegységi határozatához fűzött indokolás 2. pontjának 2. bekezdésére tekintettel kizárólag a szerződés létrejöttének és hatálybalépésének pillanatában a felek aláírásával megerősített szerződés szövegéből kiindulva van lehetőség a Hpt. 210. § (2) bekezdésében, és a Hpt. 213. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek meglétének vizsgálatára, azaz az azokban rögzített paraméterek (például

törlesztőrészletek összege) meghatározására vonatkozó kötelezettségnek, a kölcsönszerződéseknek mindennemű módosítást megelőző, hatályba lépéskori eredeti állapotban kell megfelelniük.

Hivatkozott a ..., mint felülvizsgálati bíróság ... számú ítéletére, mely kimondta, hogy „az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy egy szerződés megköthető akként is, hogy a felek nem egy, hanem több dokumentumba foglalják a megállapodásukat. A perbeli esetben azonban nem ez történt. A szerződés megkötésére 2007. szeptember 13-án került sor, és a szerződésben vállalt feltételek igazolását követően az alperes a kölcsönt szeptember 21-én folyósította. Az alperes teljesítése is azt igazolja, hogy a felek között meghatározott feltételek teljesítésétől függő szerződés jött létre 2007. szeptember 13-án. Az értesítő levélben írtakat a felpereseknek nem kellett külön elfogadniuk, azt nem is írták alá, a perbeli kölcsönszerződés tehát nem tartalmazza a Hpt. 213. § (1) bekezdés e.) pontja szerinti törlesztőrészletek számát és összegét, mely hiányt nem tudta pótolni a kifejtett indokok alapján az értesítőlevél sem”.

A felperesi álláspont szerint a kölcsönszerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés a.) és e.) pontja, valamint a Hpt. 210. § (2) bekezdése, és a Ptk. 200. § (2) bekezdése együttes alkalmazása alapján egyaránt, teljes egészében semmis.

A kölcsönszerződés semmis, mert ellentmondásosan és valótlanul tartalmazza a szerződés tárgyát, azaz a kölcsön összegét. Hivatkozott arra, hogy a kölcsönszerződés 1.1. pontja forint pénznemben nem a tényleges kölcsönösszeget, hanem folyósítási maximumot határoz meg, erre utal a legfeljebb jelző is. A kölcsönszerződés 1.1. pontja svájci frank devizanemben sem a tényleges kölcsönösszeget, hanem hitelkeretet, keretösszeget, valós kölcsönösszeg felső határértéket határoz meg. Ezt alátámasztja a kölcsönszerződés 5.2. pontja is. A Hpt. 213. § (1) bekezdés a.) pontja értelmében semmis az a fogyasztási lakossági kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza a szerződés tárgyát. A Ptk. 205. § (1) bekezdése és 523. § (1) bekezdése alapján a szerződés tárgyának a kölcsön összege minősül. A kölcsönszerződés hivatkozott rendelkezése alapján kijelenthető, hogy az nem kellően meghatározva tartalmazza a kölcsön összegét, tekintettel arra, hogy a kölcsönszerződés idézett rendelkezéséből az nem derül ki egyértelműen, a kölcsönszerződés szerint az alperesi hitelintézet maga relativizálja a kölcsönszerződés 1.1. pontjában feltüntetett svájci frank összegek egyértelmű meghatározottságát, és utal folyósítási maximumok szerinti forintösszeget, a folyósításakor érvényes saját hitelkonverziós vételi devizaárfolyammal konvertált svájci frankösszegre, mint a kölcsönszerződés alapján alperesi hitelintézet által ténylegesen nyilvántartott kölcsönösszegre.

A jogalkotói elvárás, különös tekintettel a jogi indokolás I.4. és 5. pontjaiban írtakra nem kölcsönösszegnek nevezett, de lényegét tekintve hitelkeret, keretösszeg, valós kölcsönösszeg felső határértéke előzetes meghatározását írta elő, hanem a valós kölcsönösszeg meghatározását. A kölcsönösszegnek nevezett hitelkeret összegét legfeljebb saját hatáskörben, rendelkezési jogát gyakorolva, esetleg nyilvántartásaiban adminisztratív szempontból felpereshez rendeltén, elkülönítve tarthatta az alperesi hitelintézet, rendelkezésre bocsátásra a folyósítási igény szerinti forintösszeg tekintetében került sor, azaz az alperesi hitelintézet által a kölcsönszerződés tekintetében svájci frankban nyilvántartott kölcsönösszeg ténylegesen a folyósításkort érvényes számlakonverziós vételi devizaárfolyammal konvertált svájci frank összeg.

A felperesi álláspont szerint az alperesi hitelintézetet számszerű meghatározási kötelezettség terhelte a kölcsönösszeg tekintetében. Hivatkozott a 6/2013. polgárjogegységi határozat indokolásának III.2.a.) pontjára, és arra, hogy annak indokolása arra a kérdésre, hogy a Ptk.-nak való megfelelésből következik a Hpt.-nek való megfelelés is vagy sem, valóban nem ad választ. Mindazonáltal ezen tény rögzítése önmagában nem elégséges a tárgybeli jogkérdés érdemi lezárásához.

A felperesi álláspont szerint a 6/2013. polgári jogegységi határozat értelmében is fennáll a kirovó pénznem tekintetében a pontos összeg meghatározási kötelezettség, amit alátámasztja a 6/2013. polgárjogegységi határozat első pontja, az indokolás III.1. pontja, bár tény, hogy a 6/2013. polgárjogegységi határozat a lerovó pénznem tekintetében ezen pontos összeg meghatározási

kötelezettséget nem hivatkozva, mindazonáltal a felperesi álláspont szerint szükséges lett volna a kölcsönszerződésben tételesen meghatározni a kölcsön összegét, mind a kirovó, mint a lerovó pénznemben. Álláspontja szerint ezt az álláspontot támasztja alá a ..., mint felülvizsgálati bíróság Pfv. I. 20.728/2013/6. számú ítélete, a Hpt. 210. § (2) bekezdésének, továbbá a Hpt. 213. § (1) bekezdés a.) és e.) pontjainak nyelvtani, logikai és rendszertani értelmezése, illetve a kereseti kérelméhez fűzött jogi indokolás I.4-5. pontok.

Előadta, hogy az alperesi hitelintézetnek módjában állt volna a szerződés tárgyát jogszerűen szerepeltetni a kölcsönszerződésben, mégpedig akként, hogy a szerződéskötéskor aktuális kölcsönszerződés kapcsán alkalmazott vételi devizaárfolyammal kalkulált kölcsönösszeget tételesen szerepelteti forint és svájci frank pénznemben, a kölcsönszerződésben szerepeltetve ezen tételesen meghatározott összeg mellett azt a képletet, metodikát, amely alapján kiszámítható, hogy a kölcsönösszegre hatással lévő változó, (az alkalmazott vételi devizaárfolyam mértéke) a változása esetén a kölcsönösszeg összegszerűen miként változna meg.

Ezen túlmenően az alperesi hitelintézet minden további nélkül szerepeltethette volna a kölcsönszerződésben az általa valóban szerepeltetett hitelkeret, keretösszeg, folyósítási felső határértéket is, azzal, hogy ezt az alperesi hitelintézet avégett tartja rendelkezésre, hogy a felperesi kölcsönigény az alkalmazott vételi devizaárfolyam esetleges váratlan kilengése esetén is, további jognyilatkozatok megtétele, vagy szerződésmódosítás nélkül fennakadásmentesen és minél előbb kielégítésre kerülhessen.

A kölcsönszerződés a szerződés tárgyának, a kölcsönösszegnek a pontos meghatározása híján semmis, mivel a Hpt. 213. § (1) bekezdés a.) pontja értelmében semmis az a fogyasztási lakossági kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza a szerződés tárgyát, továbbá nem felel meg a Hpt. 210. § (2) bekezdése által támasztott egyértelműségi követelménynek, ugyanis hiányos megfogalmazása okán ellehetetleníti a kamatok, díjak, egyéb és költségek és feltételek egyértelmű meghatározását, így a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján jogszabályba ütközés folytán semmis.

Előadása szerint a kölcsönszerződés semmis azért is, mert kizárólag a szerződéskötéskor hatályos kondíciós lista feltételeire figyelemmel, csupán az induló hiteldíj összegét határozza meg, a törlesztőrészletek mértékének tételes meghatározása helyett.

Hivatkozott a felperes a kölcsönszerződés 6.1.a.) pontjára előadva, hogy a kölcsönszerződés pontjai kifejezetten hivatkozzák a törlesztőrészletek jövőbeni szükségzerű változását a futamidő türelmi időt követő szakasza tekintetében, az összegmeghatározással ezen jövőbeni szakasz tekintetében nem élnek, annak ellenére, hogy az alperesi hitelintézetet pontos összegmeghatározási kötelezettség terhelte a teljes futamidőre vonatkozóan, amelyben az alperesi hitelintézet eleve két létszakaszra osztja a teljes futamidőt a törlesztőrészletek meghatározásának módja szempontjából. Természetesen az is elégséges lett volna, ha egy-egy konkrét összeget határoz meg az adott szakasz teljes tartamára vonatkozóan, ám az alperesi hitelintézet a futamidő második szakaszában alkalmazandó eltérő számítási mód alapján kalkulálандó törlesztőrészletek tekintetében egyáltalán nem élt összegmeghatározással.

Hangsúlyozta, hogy a kölcsönszerződés kizárólag a türelmi időszakra vonatkozó - tőketörlesztés híján értelemszerűen a későbbi létszakaszban alkalmazásra kerülőnél jóval alacsonyabb - összegeket tüntette fel a kölcsönszerződésben tételesen, az induló hiteldíj összegében.

Álláspontja szerint a kölcsönszerződés a törlesztőrészletek jogellenes meghatározása okán semmis, mivel a Hpt. 213. § (1) bekezdés e.) pontja értelmében semmis az a fogyasztási lakossági kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza a törlesztőrészletek számát, összegét, a törlesztési időpontokat, továbbá nem felel meg a Hpt. 210. § (2) bekezdése által támasztott egyértelműségi követelménynek, ugyanis hiányos megfogalmazása okán ellehetetleníti a kamatok, díjak, egyéb költségek egyértelmű meghatározását, a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján pedig a jogszabályba ütköző szerződés semmis.

Álláspontja szerint a kölcsönszerződés semmis amiatt is, mert a kölcsönszerződésben rögzített

törlesztőrészek összege nem pontos. A kölcsönszerződés rögzíti, hogy a türelmi időre az induló hiteldíj mértéke az adott vonatkozó teljes hitelösszeg igénybevételével feltételezve került meghatározásra, így az induló hiteldíj, mint törlesztő részlet meghatározása a kölcsönszerződésben „kölcsön”-ként hivatkozott, valójában hitelkeret, keretösszeget, valós kölcsönösszeg felső határértékét alapul véve került az induló hiteldíj, mint törlesztőrészlet meghatározásra, azaz ezen a kölcsönszerződés 6.2. pontjában szereplő összeg sem más, mint az induló törlesztőrészlet felső határértéke, tehát nem a pontos törlesztőrészek összege. Ennek értelmében a kölcsönszerződés tekintetében nem az aláírás napjára irányadó tájékoztatás szerinti törlesztőrészek lesznek ténylegesen alkalmazandóan, hanem a folyósításkori valós kölcsönösszeg alapján kalkuláltak, melyek az okirat aláírásakor nem ismertek.

Az alperesi hitelintézetnek módjában állt volna a törlesztőrészeket jogszerűen szerepeltetni a kölcsönszerződésben, a szerződéskötéskor aktuális kölcsönszerződés kapcsán alkalmazott vételi devizaárfolyammal kalkulált kölcsönösszegből kiindulva.

Ezen túlmenően az alperesi hitelintézet minden további nélkül szerepeltethette volna a kölcsönszerződésben az általa valóban szerepeltetett hitelkeret, keretösszeg, folyósítási felső határérték alapján kalkulálást törlesztőrészlet felső határértékét is azzal, hogy amennyiben az alkalmazott vételi devizaárfolyam esetleges váratlan kilengése okán a teljes hitelkeret lehívásra kerül, akkor legfeljebb mekkora mértékű lehet a törlesztőrészek összege. Így a kölcsönszerződés a törlesztőrészek jogellenes meghatározása okán semmis a Hpt. 213. § (1) bekezdés e.) pontja, illetve a Hpt. 210. § (2) bekezdése alapján.

A kölcsönszerződés, álláspontja szerint semmis azért is, mert nem tartalmazza a törlesztőrészek összegét forintban. A kölcsönszerződés 6.2. pontja értelmében a türelmi időre vonatkozó törlesztőrészlet, azaz a hiteldíj kizárólag svájci frankban kerül meghatározásra 317,85,- svájci frank összegben.

Hivatkozott e körben a Ptk. 2045. § (1) és (2) bekezdésére, a Ptk. 523. § (1) bekezdésére előadva, hogy ha már egyszer ténylegesen forintban teljesítésre kerülő szerződést kötöttek a felek, mindenképpen szükséges lett volna a törlesztő részlet forintban történő meghatározása is, túl a svájci frank alapú összeg megadásán. Hivatkozott a ... számú ítéletére. Állította, a kölcsönszerződésnek a törlesztőrészek forint pénznemben való meghatározása híján való semmisségét, a Hpt. 213. § (1) bekezdés e.) pontja, és a Hpt. 210. § (2) bekezdése alapján.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

A pergátló kifogások előadásán kívül az ügy érdemében azt adta elő, hogy az elsődleges kereset az ÁSZF 5.2.1. pontja tisztességtelensége kérdésében már a kérdésfelvetés életszerűségét sem érti, hiszen elolvasva az alperesi üzletszabályzat hivatkozott pontját, látható, hogy az adott rendelkezés nem alkalmas semmiféle visszaélésre, tartalma semmiképpen nem eredményezhet olyan, a felperes számára sérelmes vagy hátrányos helyzetet, hogy a fennálló követelés mértékét, a folyósítás, vagy törlesztés időpontját illetően az ügyfél tényszerűen nem mondhatna ellent a banknak, hogy a véglegesség igényével, hatályával rögzülne valamely a valóságtól eltérő tartalmú paraméter a felek jogviszonyában, amit jogorvoslati fórumon ne lehetne vitatni.

A rendelkezés tartalmából kifolyólag nyilvánvalóan és elsősorban a szerződéshez kapcsolódó banki értesítők, mint dokumentumokra kell hogy utaljon, hisz a folyósítás alapján a folyósítás napjáról, a törlesztési esedékességekről, és esedékes összegekről a bank értesítő levelekkel értesítette ügyfeleit. Ezek a levelek tartalmazzák, hogy a banki nyilvántartáson alapulnak, és külön aláírás nélkül is hitelesek, továbbá tartalmuknál fogva a szerződés részeivé is váltak, válnak.

A hivatkozott ÜSZ rendelkezés csak erre utal, ezt erősíti meg, nem következik belőle semmi olyan jogkövetkezmény, mint amit a felperes teljesen életszerűtlenül feltételez a keresete 3. oldala alján. A 18/1999. számú kormányrendelet 1. § (1) bekezdés b.) pontja tartalmilag nem illik az ÜSZ 5.2.1.

rendelkezésre, a bank az értesítőben nem a saját teljesítését definiálja egyoldalúan készre teljesítettnek, sem pluszként adódó ellenbizonyítási terhet nem hárít át a fogyasztóra, és ha szerződésszegést követően az adóssal szemben indult, indul is közjegyzői, vagy más végrehajtási eljárás, az biztosan nem az ÜSZ 5.2.1. pont alapján következik közvetlenül, hanem az alapul fekvő közokirat tartalmából és formájából, teljesen más jogszabályi helyek alapján, amire a felperes nyilván nem hivatkozik, figyelmen kívül hagy.

A zálogjogi rendelkezések járulékoságának pedig ellentmond a másodlagos kereset azáltal, hogy míg a felperesi képviselő által felállított tényállás, illetve abból leszűrhető következtetések valójában a szerződés, vagy annak egyes rendelkezései érvénytelenségének az általános kérdését vetnék föl, ehelyett azonban a felperes csak a zálogjogi rendelkezések érvénytelenségét szeretné megállapíttatni, leginkább talán azért, hogy ezáltal megkerülje a Kúriai törvények hatályát és előírásait, például a jogkövetkezmény alkalmazása iránti kérelmet.

A 2014. évi XL. törvény 37. § (1) bekezdésében foglalt explicit követelmény ugyanis, miszerint a felperesnek a törvénnyel érintett érvénytelenségi perekben a felek közötti elszámolásra kiterjedő, és összecszerűen is megjelölt határozott kérelmet kell előterjesztenie.

A felperes kérelmének megfelelő tartalmú ítélet alapján az a dogmatikailag kezelhetetlen helyzet állna elő, hogy míg az alapszerződés érvényes maradna, addig az egyébként a zálogjogi törvényi szabályozásnak mindenben megfelelő, és az alap szerződés jogi sorsát mindenkor osztó zálogszerződési rész gyakorlatilag ténybeli indok nélkül válna érvénytelenné. Kérdéses az is, hogy a zálogszerződés semmisségének a Ptk. 251. §-ára alapozott kérelme kapcsán mire hivatkozik a felperes, ha maga is azt állítja elsődleges kereseti kérelme körében, hogy a szerződés és az ÜSZ az 5.2.1. pont kivételével érvényes, illetve azzá tehető, teendő. Ha nem érvénytelen az alapszerződés, akkor a Ptk. 251. §-a alapján miként az a zálogszerződés.

A felperes abban is téved, hogy míg az alapszerződésre vonatkoznának a kúriai törvények, addig a szerződésből kimetszett zálogszerződési részre nem.

Előadása szerint a felperes által feltárt tényállás hiányos, illetve iratellenes, a másodlagos kereseti kérelme alapjául érthetetlen módon a Hpt. 213. § (1) bekezdés a.) és e.) pontját hivatkozó levezetés megtétele során is. A felek között ugyanis komplett hitel és kölcsönszerződésről van szó, ezért a csak a kölcsönszerződésekre vonatkozó háttérhivatkozások alaptalanok, nem alkalmazhatók.

A tőkeösszeg, és a törlesztőrészlet szerződésbeli meghatározottsága kérdésében akként fejtette ki álláspontját, hogy a felek közötti szerződés deviza alapú hitel- és kölcsönszerződés. A perbeli szerződés alapján az alperes deviza alapú hitelt tartott a felperes rendelkezésére és a szerződés alapján fennálló követelését is devizában tartotta nyilván. A furcsa az, hogy a felperes a hitelkeret jellegét, tényét, és rendeltetését a kereset végén maga is elismeri, de azt megelőzően végig úgy tesz, úgy érvel, mintha hitelelemtől mentes kölcsönszerződésről lenne szó, ami nem tartalmazza a szerződés tárgyát. A perrel érintett szerződés 1.1. pontja egyértelműen tartalmazza, hogy az alperes svájci frankhitelt tartott a felperes rendelkezésére, mely alapján ott meghatározott forintösszegnek megfelelő svájci frank összegeben nyújtott kölcsönt a szerződésben foglalt, e körben fennálló feltételek bekövetkezésére tekintettel.

A felperesnek meglelt volna a lehetősége arra, hogy a banktól devizahitelt, és nem deviza alapú hitelt, vagy forint hitelt igényeljen. Ebben az esetben a tartozás nyilvántartására és annak folyósítására, illetve törlesztésére is az adott devizában vagy forintban került volna sor.

A felek között azonban a felperes kérésére deviza alapú kölcsönszerződés jött létre, ezért ezzel a felperes vállalta, hogy a devizában nyilvántartott tartozását forintban kapja meg, majd fizeti vissza a bank részére, a szerződés tehát hitel- és kölcsönszerződés.

Az alperes hivatkozott a Ptk. 522. § (1) bekezdésére, előadva, hogy a szerződés tartalma alapján megállapítható, hogy a szerződés deviza alapú hitel- és kölcsönszerződés, ez a tény a szerződés 1.1. pontjában foglalt hitel- és kölcsönösszegben, a kölcsön kamatában, a havi törlesztő részletek, kamatok, svájci frankban történő megállapításában is tükröződik. A szerződés 5.3. pontja sorolja fel

azokat a feltételeket, amelyeket a felperesnek a szerződés megkötése után, a kölcsön folyósítása érdekében teljesítenie kell.

Tekintettel arra, hogy a szerződés megkötése és a kölcsön folyósítása között a devizaárfolyam változásának lehetősége fennállt, a felek a szerződés megkötésekor, a szerződés 6. pontjában a kölcsön futamideje, és a maximálisan folyósítható kölcsönösszeg alapján a várható törlesztő részlet összegét határozták meg, feltételezve, hogy a teljes hitelösszeg kölcsönként folyósításra kerül. Az alkalmazandó árfolyam változása miatt a kölcsön folyósítása során, a hitelösszegtől eltérő kölcsönösszeg folyósítása is megtörténhetett, így az alperes a szerződések 6.2. pontjában vállalta, hogy a kölcsönök folyósítását követően tájékoztatja a felperest a ténylegesen folyósított kölcsönösszeg alapján megállapított törlesztőrészlet összegéről.

Álláspontja szerint a szerződésben a szerződés tárgya a jogszabályoktól elvárt módon meghatározásra került, ezért a perrel érintett szerződés semmissége a Hpt. 213. § (1) bekezdés a.) pontja alapján nem állapítható meg. Deviza kölcsönszerződés esetén mind a kölcsön folyósítása, mind a kölcsön törlesztése devizában történik, a perbeli deviza alapú kölcsönszerződés annyiban különbözik a deviza kölcsönszerződéstől, hogy a kölcsön rendelkezésre bocsátása és törlesztése a Ptk. 231. § (2) bekezdésének megfelelően forintban történt. A devizában folyósított kölcsön és annak forintban való rendelkezésre bocsátása, továbbá a devizában fennálló tartozás, és annak forintban való törlesztése között konverziós ügylet áll. A konverzió, és az konverziós árfolyam jogi alapja a felek megállapodása.

Az alperesi álláspont szerint a törlesztőrészletek összege is a jogszabályok által megkívánt tartalommal került meghatározásra a szerződésben, ezért annak 7.1.-7.10. pontjainak semmisségének megállapítása nem alapos.

Hivatkozott a Hpt. 213. § (1) bekezdés e.) pontjának a szerződés megkötésekor hatályos szövegére. Előadása szerint a szerződés minden tekintetben megfelel a jogszabályi előírásoknak, tartalmazza a törlesztőrészletek számát, összegét, a törlesztési időpontokat, az induló törlesztőrészletek összege megfelelő módon meghatározásra került. Az induló törlesztő részletek ennél pontosabb meghatározása, figyelembe véve magának a deviza alapú konstrukciónak a sajátosságait, nem lehetséges.

A svájci frankban meghatározott törlesztőrészlet forint ellenértékének kiszámítását a szerződés 6.5. pontja egyértelműen és pontosan meghatározza. A szerződés 5.3. pontja sorolja fel azokat a feltételeket, amelyeket a felperesnek a szerződés megkötése után, a kölcsön folyósítása érdekében teljesítenie kellett.

Tekintettel arra, hogy a szerződés megkötése és a kölcsön folyósítása között a deviza árfolyam változásának lehetősége fennállt, a felek a szerződés megkötésekor a szerződés 6. pontjában a kölcsön futamideje, és a maximálisan folyósítható kölcsönösszeg alapján a várható törlesztőrészlet összegét határozták meg, feltételezve, hogy a teljes hitelösszeg kölcsönként folyósításra kerül. Az alkalmazandó árfolyam változása miatt a kölcsön folyósítása során a hitelösszegtől eltérő kölcsönösszeg folyósítása is megtörténhetett, így az alperes a szerződés 6.2. pontjában vállalta, hogy a kölcsön folyósítását követően tájékoztatja a felperest a ténylegesen folyósított kölcsönösszeg alapján megállapított törlesztő részlet összegéről.

Hivatkozott az alperes a 6/2013. polgári jogegységi határozat III.1. pontjában kifejtettekre előadva, hogy ennek alapján kijelentheti, hogy a szerződés a kialakult gyakorlatnak és a jogszabályi követelményeknek megfelelően meghatározza törlesztőrészlet összegét.

A felperes keresete az alábbiak szerint nem megalapozott.

A törvényszék a perbeli tényállást a peres felek perbeli előadásai és az ügyben becsatolt okiratok tartalma alapján állapította meg.

A Ptk. (régi Ptk.) 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg.

A fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b., és j., pontja szerint a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e, illetve a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

A felperes az elsődleges kereseti kérelmében arra hivatkozott, hogy az ÁSZF 5.2.1. pontja tisztességtelen, tekintettel arra, hogy a kölcsön és járulékai összegének megállapítása a kölcsönszerződés alapján fennálló tartozás mindenkor összegének igazolása szempontjából az alperes üzleti könyvei, és nyilvántartásai az irányadók ezen kikötés értelmében, a kölcsön és járuléktartozás mértékének megállapítása tekintetében a felperes aláveti magát az alperes üzleti könyvei és nyilvántartásai tartalmának. Ennek értelmében kizárólag az alperes által készített kimutatásokat kell a felperesnek, mint adósnak is elfogadnia, ez alapján készülhet közjegyzői ténytanúsítvány. Ezzel az egyoldalú adatközlés alapján kiállított közjegyzői ténytanúsítvánnyal szemben a felperes, mint fogyasztó hátrányára állapítják meg a bizonyítási terhet.

A törvényszék e körben osztotta azon alperesi álláspontot, hogy az adott rendelkezés nem alkalmas visszaélésre, nem eredményezhet ezen kikötés olyan, a felperes számára sérelmes, hátrányos helyzetet, hogy a fennálló követelés mértékét, a folyósítás, vagy törlesztés időpontját illetően nem mondhatna ellent a banknak, és a véglegesség igényével, hatályával sem rögzül a valóságtól eltérő tartalmú paraméter a felek jogviszonyában. Helytállóan mutatott rá arra az alperes, hogy ha a szerződést követően az adóssal szemben indul is közjegyzői, vagy más végrehajtási eljárás, az nem ezen kikötés alapján következik közvetlenül, hanem az alapul fekvő közokirat tartalmából és formájából.

Mindezek alapján a törvényszék álláspontja szerint a felperes keresete nem foghat helyt.

A felperes másodlagos kereseti kérelmét a törvényszék a keresetet szintén nem találta megalapozottnak. A felperes a zálogszerződés érvénytelenségének a megállapítását kizárólag arra alapítottan kérte, hogy az alapul fekvő kölcsönszerződés, amelynek biztosítékaul kikötötték, érvénytelen.

A régi Ptk. 269. § (1) bekezdése szerint zálogjog úgy is alapítható, hogy az a zálogtárgyat személyes követelés nélkül terhelje. Ilyen esetben a zálogjogosult - a zálogszerződésben meghatározott összeg, valamint annak járulékai erejéig - kizárólag a zálogjoggal terhelt zálogtárgyból kereshet kielégítést.

A felek a szerződés 7.1. pontja szerint a hitelfelvevőt, felperest, a hitelszerződés alapján terhelő kötelezettségek biztosítékaul ingatlant terhelő jelzálogjogot alapítottak 52.100 svájci frank kölcsöntőke, valamint ennek a szerződésben meghatározott járulékai mindenkor forint ellenértéke, továbbá a zálogjog érvényesítésének költségei erejéig a hitelfelvevő tulajdonába kerülő, tulajdonát képező ingatlanra.

A régi Ptk. 251. § (1) bekezdése szerint zálogjog alapján a jogosult a pénzben meghatározott, vagy

meghatározható követeléseinek biztosítására szolgáló zálogtárgyból, törvény eltérő rendelkezése hiányában, más követeléseket megelőző sorrendben kielégítést kereset, ha a kötelezett nem teljesít. Bírósági úton nem érvényesíthető követelés, zálogjoggal biztosítása semmis.

A törvényszék álláspontja szerint, bár a zálogjog a szerződést biztosító mellékkötelezettségek körében került elhelyezésre a Ptk.-ban, a jogszabály szövegéből következően azonban a zálogjog követelés biztosítására szolgál, mégpedig pénzben meghatározott, vagy meghatározható jogosulti követelés biztosítására. A jogszabály egyetlen esetben mondja ki azt, hogy mikor semmis a követelés zálogjoggal biztosítása, mégpedig akkor, ha bírósági úton nem érvényesíthető követelés kerül azzal biztosításra.

A Ptk. 204. § (1) bekezdése szerint bírósági úton nem lehet érvényesíteni

- a) a játékból vagy fogadásból eredő követeléseket, kivéve ha a játékot vagy fogadást állami engedély alapján bonyolítják le;
- b) a kifejezetten játék vagy fogadás céljára ígért vagy adott kölcsönből eredő követeléseket;
- c) azokat a követeléseket, amelyeknek állami szerv útján való érvényesítését jogszabály kizárja.

A fenti jogszabályhely egyértelműen meghatározza a bírósági úton nem érvényesíthető követelések körét. Ezen körbe az érvénytelen szerződésből eredő követelés nem tartozik bele.

A felek között a szerződés érvénytelensége esetén is elszámolási kötelezettség keletkezik, az alperesnek a felperessel szemben követelése áll fenn, az alapul fekvő kölcsönszerződés érvénytelensége a követelés biztosítására kötött önálló zálogszerződés érvényességét nem érinti, a zálogszerződés kapcsán pedig a felperes nem hozott fel olyan, önálló érvénytelenségi okot, melynek alapján a semmisség vizsgálható lenne.

Jelen esetben a felperes az elsődleges kereseti kérelme körében a szerződés teljes érvénytelenségének megállapítását nem kérte, csak a másodlagos kereseti kérelme körében hivatkozott arra, hogy az alapul fekvő kölcsönszerződés érvénytelen, ami ellent mond a jóhiszeműség követelményének is.

Az elsődleges kereseti kérelem körében előadottak szerint a felperes, az alapul fekvő kölcsönszerződést - az általa támadott kikötés kivételével - érvénytelennek nem tekinti, ugyanakkor a másodlagos kereseti kérelme körében azt adja elő, hogy az alapul fekvő kölcsönszerződés érvénytelensége okán a követelést biztosító zálogszerződés is érvénytelen.

Ezen nyilatkozatai egymásnak ellent mondanak, ráadásul tekintettel arra, hogy egy érvénytelen szerződés alapján is a felek között az alperes részéről követelés állhat fenn a felperessel szemben, és a zálogszerződés követelés biztosítására szolgál, pusztán ezen okból a zálogszerződés érvénytelennek nem tekinthető.

Az esetlegesen érvénytelen kölcsönszerződésből eredő követelések biztosítására kötött zálogszerződés nem minősül pusztán arra alapítva érvénytelennek, hogy az alapul fekvő kölcsönszerződés érvénytelen.

Mindezek alapján a törvényszék a kölcsönszerződés érvénytelensége alapjául felhozott okokat csak érintőlegesen vizsgálta, megállapítva, hogy a kölcsönszerződés a kölcsön összegét, a törlesztőrészek számát, összegét, a törlesztési időpontokat is megfelelően tartalmazza.

Az alperes helyesen utalt rá, hogy a felek közötti szerződés deviza alapú hitel- és kölcsönszerződés a Ptk. 522.§ - a alapján. A perbeli szerződés alapján az alperes deviza alapú hitelt tartott a felperes rendelkezésére és a szerződés alapján fennálló követelését is devizában tartotta nyilván. A perrel érintett szerződés 1.1. pontja egyértelműen tartalmazza, hogy az alperes svájci frankhitelt tartott a felperes rendelkezésére, mely alapján ott meghatározott forintösszegnek megfelelő svájci frank

összegeben nyújtott kölcsönt a szerződésben foglalt, e körben fennálló feltételek bekövetkezésére tekintettel. A szerződés 5.3. pontja sorolja fel azokat a feltételeket, amelyeket a felperesnek a szerződés megkötése után, a kölcsön folyósítása érdekében teljesítenie kell.

Tekintettel arra, hogy a szerződés megkötése, és a kölcsön folyósítása között a devizaárfolyam változásának lehetősége fennállt, a felek a szerződés megkötésekor, a szerződés 6. pontjában a kölcsön futamideje, és a maximálisan folyósítható kölcsönösszeg alapján a várható törlesztő részlet összegét határozták meg, feltételezve, hogy a teljes hitelösszeg kölcsönként folyósításra kerül. Az alkalmazandó árfolyam változása miatt a kölcsön folyósítása során, a hitelösszegtől eltérő kölcsönösszeg folyósítása is megtörténhetett, így az alperes a szerződések 6.2. pontjában vállalta, hogy a kölcsönök folyósítását követően tájékoztatja a felperest a ténylegesen folyósított kölcsönösszeg alapján megállapított törlesztőrészlet összegéről.

A szerződésben az induló törlesztőrészlet pontosabb meghatározása nem volt lehetséges, tekintettel a deviza alapú konstrukcióra.

A svájci frankban megállapított törlesztőrészlet forint ellenértékének kiszámítását a szerződés 6.5., pontja egyértelműen és pontosan tartalmazza.

Mindezekre tekintettel sem foghatott helyt a felperes keresete.

A felperes pervesztes lett, a törvényszék ezért kötelezte az alperes részére perköltség, ügyvédi munkadíj megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. A perköltség megállapítása a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-án alapul.

A le nem rótt eljárási illetéket - a felperes személyes költségmentessége folytán - az állam viseli a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. és 14.§ - ainak megfelelően.

Az ítélet elleni fellebbezési jogosultságot a Pp. 233. § (1) bekezdése biztosítja.

..., 2016. május 24.

dr....sk.

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő